

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

«Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, εἰδῶς τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτῆρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν...»

■ Ἐκμηδένιση τῆς προσωπικῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἀνθρώπου

Μετενσάρκωση καὶ Κάρμα* Μέρος Δ΄

Μέχρι τώρα εἶδαμε τι ὑποστηρίζουν οἱ «μετενσαρκωτές» περὶ μετενσάρκωσης καὶ κάρμα.

Εἶδαμε ἀκόμη τοὺς ἀυθαίρετους ἰσχυρισμοὺς τοὺς στὴν προσπάθειά τους νὰ στηρίξουν τὴν κακοδοξία τους, ἀκόμη καὶ σὲ ἐδάφια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διαστρεβλώνοντας, ὄχι μόνο τὸ πνεῦμα Της, ἀλλὰ τὴν κατὰ γράμμα σημασία τῶν Κειμένων.

Ὁλοκληρώνουμε τὴν σειρά τῶν ἄρθρων μας, διατυπώνοντας συμπερασματικὰ τὴν Ὁρθόδοξη θεώρηση.

8. Ὁρθόδοξη θεώρηση

Ἀπὸ Ὁρθοδόξου θεώρησης, πολλὰ ἐρωτήματα θὰ μποροῦσαν νὰ τεθοῦν σὲ σχέση μὲ τὴν δοξασία αὐτή.

Μερικὰ τέτοια βασικὰ ἐρωτήματα διατυπώνει ὁ μακαριστὸς π. Ἀντ. Ἀλεβιζόπουλος:

● **«Πῶς** εἶναι δυνατὸν ἡ ψυχὴ, πὺν ἀποτελεῖ “προβολή” τοῦ Ἀπολύτου, νὰ χάσει τὴ συνειδητότητα τῆς θεϊκῆς τῆς κατάστασης καὶ νὰ ἀρχίσει τὴν περιπλάνηση στὸν ὑλικὸ κόσμον, γιὰ νὰ ἀποκτήσει κάτι πὺν προφανῶς δὲν εἶχε, τὴν ἐμπειρία τῆς ὕλης; **Πῶς** εἶναι δυνατὸν νὰ “παγιδευθεῖ” μέσα στὴν ὕλη τὸ τέλειο Πνεῦμα; **Πῶς** καὶ γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ ἐνσαρκωθεῖ πρῶτα σὲ “κατώτερους φορεῖς”, ὅπως εἶναι ἡ ἀμοιβάδα, προκειμένου νὰ ἀρχίσει στὴ συνέχεια τὴν “ἐξελικτικὴ πορεία” πρὸς τὰ πάνω;»¹.

(*) Περιοδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 82 / Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 2015, σελ. 2-6. Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ, Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων. ● Ἐπιμέλ., ὑπέριτλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτε.

1. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ. σελ. 121-122.

Κι ἀκόμη, τίθενται πολλά ἄλλα ἐρωτήματα, ὅπως:

• **Τὸ** «κάρμα» ποιᾶς προσωπικότητας καὶ γιὰ ποιὲς καλὲς ἢ κακὲς πράξεις τῆς σὲ προηγούμενη ζωῆ «πληρώνει» ἢ νέα ἐνσάρκωση, ἀφοῦ τίποτε δὲν θυμᾶται ἀπ’ αὐτά;

• **Εἶναι** δυνατόν ὅλα αὐτὰ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ σκληροῦ «φυσικοῦ» νόμου τοῦ «κάρμα», νόμου ἀπρόσωπου καὶ «ἄλογου», ὅπως διατείνονται οἱ «μετενσαρκωτές», πὺ κρίνει λογικὲς πράξεις ἑνὸς λογικοῦ ὄντος, ὅπως εἶναι ὁ ἄνθρωπος;

• **Κι** ἀκόμη, τί ἀξία ἔχει νὰ τιμωρεῖται κάποιος ἄνθρωπος γιὰ πράξεις πὺ διαπράχθησαν ἀπὸ κάποιον ὄν τοῦ εἴδους του –πρὶν ἀπὸ 500 ἢ καὶ περισσότερα χρόνια;

• **Πῶς** πρέπει νὰ αἰτιολογηθοῦν ἠθικὰ οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ἂν δηλαδὴ εἶναι καλὲς ἢ κακὲς, καὶ ἀπὸ ποιόν, ἀφοῦ οἱ «μετενσαρκούμενοι» ὑποχρεώνονται στὴν διάπραξή τους ἀπὸ τὸν ἀμίληκτο «Νόμο τοῦ Κάρμα»;

• **Ὅχι** μόνο, ἀλλὰ πράξεις ἀνήθικες πὺ διαπράττονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους «μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν ὡς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ»².

• **Καὶ** πρὸς τί, ἀλήθεια, ὅλη αὐτὴ ἡ «ταλαιπωρία», ἀφοῦ κατὰ τὴν δοξασία αὐτὴ, μετὰ τὴν λήξη τοῦ ἀτέλειωτου κύκλου τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων, τὴν *σαμσάρα*, ὁ ἄνθρωπος θὰ παύσει πλέον νὰ ὑπάρχει ὡς πρόσωπο, ὡς ιδιαίτερη ὄντοτητα.

• **Εἶναι** δυνατόν νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ὑπάρχει ταυτότητα προσωπῶν μετὰξὺ δύο μετενσαρκώσεων, ὅταν ἡ νέα, ὑποτίθεται, ἐνσάρκωση τῆς «ψυχῆς» ζεῖ μέσα σὲ ἕνα διαφορετικὸ σῶμα, μέσα σὲ μιὰ διαφορετικὴ ψυχοσωματικὴ ἀνθρώπινη ὑπόσταση;

* * *

Ὁ ὅλος ἄνθρωπος, ὡς ἐλεύθερο πρόσωπο, εἶναι ἀνεπανάληπτος καὶ εἶναι αὐτὸς πὺ εἶναι συνολικά, ὡς διφυῆς ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα. **Ὅτι** πράττει, τὸ πράττει ὄχι μόνο μὲ τὴν «ψυχὴ» του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ σῶμα του.

Βουδιστικὸ ἀνάγλυφο, ὕψους 8 μέτρων. Κατασκευάσθηκε μετὰξὺ 1177 καὶ 1249. Ἀπεικονίζεται ὁ Μάρα, Ἄρχοντας τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἐπιθυμίας, στὸν Τροχὸ τῆς Μετενσάρκωσης.

2. Mark Albrecht, μνημ. ἔργ. σελ. 10.

Δὲν μπορεῖ λοιπὸν τὸ ἴδιο πρόσωπο νὰ ζεῖ μέσα σὲ δύο ἢ περισσότερα σώματα - νέες ζωές.

Ἐκεῖνο ποὺ ὑποτίθεται ὅτι «ξαναζεῖ» εἶναι μόνο τὸ δῆθεν πνευματικὸ στοιχεῖο ἐνὸς ὄντος, χωρὶς τὸ σῶμα μὲ τὸ ὁποῖο ἔζησε σὲ μιὰ δῆθεν προηγούμενη ζωὴ του καὶ μὲ τὸ ὁποῖο συσσωρεύσει δῆθεν τὸ «κάρμα» του. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ὁλόκληρος ὁ προηγούμενος ἄνθρωπος, ποὺ ἐδημιούργησε τὸ «κάρμα». Ἐπομένως, ἄλλος «πληρώνει» γιὰ ἄλλον.

Ἡ «Νέα Ἐποχὴ» ἀπαντᾷ, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιβάλλει ὁ ἄτεγκτος «νόμος τοῦ κάρμα».

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀνθαίρετο ἰσχυρισμὸ, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ δώσει μιὰ ἀληθοφανῆ καὶ «λογικὴ» τάχα ἀπάντηση στὸ πρόβλημα τοῦ «Κακοῦ», δημιουργεῖ ὅμως σειρὰ ἀνυπέρβλητων θεολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν προβληματισμῶν.

Εἶναι πράγματι παράλογο νὰ δεχθοῦμε, ὅτι ἕνας «φυσικὸς» ἀπρόσωπος νόμος καθορίζει τὴν ζωὴ, τὶς ἀποφάσεις, τὴν «τύχη» καὶ τὴν αἰώνια ὑπαρξὴ λογικῶν ὄντων, ὅπως εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, σὲ τελευταία ἀνάλυση, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερζήσει καὶ νὰ ὑπερισχύσει αὐτοῦ τοῦ σκληροῦ «νόμου», ἀλλὰ «μοιραῖα» ὑπόκειται στὴν προσωπικὴ του ἐκμηδένιση. Ἐπὶ πλέον, ἡ δοξασία αὐτὴ στερεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν δυνατότητα νὰ ἀξιοποιήσει ἐλεύθερα τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του γιὰ τὴν δική του τελείωση, ἐφ' ὅσον ζεῖ γιὰ νὰ «πληρώσει» πράξεις καὶ συμπεριφορὰς κάποιων ἄλλων ὄντοτήτων, ἄγνωστων σ' αὐτόν, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν ὅμως ἀνθαίρετα τὶς δικές τους «ἀμαρτίες».

Μὲ τὴν θεωρία αὐτὴ ἀφαιρεῖται κάθε ἠθικὴ εὐθύνη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὶς πράξεις του. Ἐνας «κακὸς» ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς κακός, καθόσον ὅ,τι πράττει ἢ ὑφίσταται στὴν ζωὴ του δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν του ἐλευθέρων ἠθικῶν ἐπιλογῶν, ἀλλὰ ἕνα «χρέος» κάποιος ἄλλης προηγούμενης ὄντοτητας, ἡ ὁποία φιλοξένησε τὴν ἴδια ψυχὴ σὲ μιὰ προηγούμενη, δῆθεν, ζωὴ, καὶ τὸ ὁποῖο «ἐξοφλεῖ» τώρα ἡ ἴδια ἐκείνη ψυχὴ μέσα σὲ ἕνα ἄλλο σῶμα.

Ὁ Δημιουργὸς Θεός, ὁ Ὅποιος, κατὰ τὴν χριστιανικὴ διδασκαλία, «ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ» (Γεν. α' 26), ὑποκαθίσταται, στὴν πανθεϊστικὴ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης, ἀπὸ ἕνα σκληρὸ, ἀπρόσωπο, «φυσικὸ» νόμο, «ἀντιστρατευόμενον» τὴν ἀγάπη, τὴν φιλανθρωπία καὶ τὴν παντοδύναμη ιδιότητα καὶ ἐξουσία τοῦ Θεοῦ.

Και ὁ ἄνθρωπος, ὁ «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ δημιουργημένος καὶ πρὸς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», διὰ τῆς κάθαρσης, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θέωσης πορευόμενος, (ὅπως ἡ χριστιανικὴ Πίστη διδάσκει), γιὰ τὴν «Νέα Ἐποχὴ», **παύει νὰ εἶναι «πρόσωπο», ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιὰ ἀπρόσωπη «ἐκδήλωση» τοῦ ἐπίσης ἀπρόσωπου «Ὁλου», τῆς ὁποίας τὸ τέλος εἶναι ἡ ἐκμηδένιση!!!**

Ἡ δοξασία αὐτὴ εἶναι μιὰ πορεία χωρὶς φῶς καὶ ἐλπίδα. Ἐγκλωβίζει τὸν ἄνθρωπο σ' ἓνα «φαῦλο κύκλο», σὲ μιὰ ἀπέραντη, ἀφόρητη καὶ τρομακτικὴ μοναξιά καὶ τὸν ὀδηγεῖ νὰ ἀναζητᾷ ἀπεγνωσμένα τὴν «λύτρωση» μέσα ἀπὸ ἓνα νέο «πίθον Δαναΐδων».

Ἐπομένως, ἡ δοξασία αὐτὴ εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Χριστιανικὴ Πίστη, εἶναι μιὰ ἀντιχριστιανικὴ δοξασία.

• **«Δὲν** μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύει στὴ μετενσάρκωση χωρὶς νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. **Δὲν** μπορεῖ νὰ πεῖ “προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος”, καὶ ταυτόχρονα νὰ ὁμολογήσει πίστη στὸ κάρμα καὶ στὴ μετενσάρκωση»³.

Πρόκειται γιὰ ἀσυμβίβαστες καὶ ἀντίθετες μεταξύ τους διδασκαλίες. **Τὸ** νὰ ὑποστηρίζει λοιπὸν κάποιος τὸ ἀντίθετο δηλώνει ἄγνοια, ἢ σύγχυση καὶ πλάνη, ἂν μὴ καὶ σκοπιμότητα, μὲ στόχο τὴν παραπλάνηση Ὁρθοδόξων πιστῶν.

9. Συμπεράσματα

Ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης εἶναι ἀναμφισβήτητα μιὰ καθαρὰ ἀντιχριστιανικὴ δοξασία, πὺν ὑπερβαίνει ἀκόμη καὶ τοὺς νόμους τῆς λογικῆς.

Ἰαπωνικὴ ζωγραφικὴ τοῦ 18οῦ αἰ., ἡ ὁποία παρουσιάζει ἓνα ἀπὸ τὰ ἕξι Βουδιστικὰ Βασίλεια τῆς Μετενσάρκωσης (rokudō, 六道).

3. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μνη. ἔργ. σελ. 128.

• **Ε**ἶναι, ὅπως εἶπαμε, ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια σήμε-
ρα τῆς περὶ ἀπρόσωπου «θεοῦ» ὀλισθητικῆς διδασκαλίας τῆς
«Νέας Ἐποχῆς».

Ο ἄνθρωπος ὡς κατ' οὐσίαν «θεός» –μὴ ὑπάρχοντος προσ-
ωπικοῦ Θεοῦ– εἶναι ἀθάνατος ὡς μέρος τοῦ «θείου ὅλου» καὶ
ἐπομένως «ἀνακυκλώνεται» συνεχῶς ὑπὸ διάφορες μορφές
μέσα στὸ σύμπαν, σειρόμενος ἀπὸ τὸν ἄτεκτο «Νόμο τοῦ
Κάρμα».

• **Α**λλὰ καὶ ὡς «ἀθανασία τῆς ψυχῆς» προβαλλόμενη αὐτὴ
δοξασία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν
Ὁρθόδοξη διδασκαλία.

Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή ἢ «ψυχὴ», τὸ πνευματικὸ στοιχεῖο
τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι φύσει ἀθάνατο, ὅπως ὁ αἰώνιος
Θεός. **Ε**ἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀθανασία δωρίζεται
στὸν ἄνθρωπο κατὰ χάριν.

Η διδασκαλία αὐτὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διαφοροποιεῖται
ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ ἀντίληψη περὶ ἀθανα-
σίας τῆς ψυχῆς, ὅπως π.χ. στὸν Πλάτωνα. **Ο** ἄνθρωπος, ὡς
ψυχοσωματικὴ ὄντοτητα ζεῖ μιὰ καὶ μόνη φορὰ ἐπὶ τῆς γῆς,
ἀξιοποιώντας σωστὰ τὸ χρόνο τῆς ζωῆς του, γιὰ νὰ γίνεи
κατὰ χάριν ἀθάνατος.

• **Σ**τὴ λαχτάρα τοῦ ἀνθρώπου νὰ γνωρίσει τὸν αἰώνιο προ-
ορισμό του, ὁ πανθεϊστικὸς Ἰνδουϊσμός καὶ ἡ χωρὶς Θεοῦ «Νέα
Ἐποχὴ» τοῦ ἀντιπροτείνουν μιὰ ἀνθρώπινη τεχνικὴ, γιὰ νὰ
φθάσει μόνος του (μὲ τίς δικές του μόνο δυνάμεις) στὴ «λύ-
τρωση». **Δ**ὲν τοῦ ὑπόσχονται ὅμως τὴν αἰώνια ζωὴ, ἀλλὰ τὴν
τέλεια ἀνυπαρξία, τὴν ἐκμηδένιση. **Θ**ὰ εἶναι μακάριος διότι
θὰ πάψει νὰ ὑπάρχει!

• **Η** γέννηση γιὰ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς μετενσάρκωσης εἶναι
«κακὰ νέα», εἶναι ἀπευκτέα, εἶναι τιμωρία.

Αντιθέτως, ἡ Ἁγία Γραφή κηρύσσει, ὅτι ὁ Θεός, φέρνοντας
τὸν ἄνθρωπο στὴ ζωὴ, τὸν ἔθεσε μέσα στὸν «παράδεισο» ὡς
τόπο «τρυφῆς» καὶ ὄχι σὲ «κολαστήριο» καὶ τόπο τιμωρίας.

Η ἁγία Γραφή ὑπογραμμίζει πὼς τιμωρία γιὰ τὸν ἄνθρω-
πο δὲν εἶναι ἡ ζωὴ μέσα στὸ σῶμα, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.
Ο Θεός προειδοποίησε τὸν ἄνθρωπο ὅτι ἡ βιολογικὴ του ζωὴ
θὰ τερματισθεῖ ὅταν ἀμαρτήσῃ καὶ ὄχι ὅταν μείνει πιστός. **Ἄ**ν
ἡ ζωὴ ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ «κάρμα» καὶ ἀρνητικῆς στάσης
τοῦ ἀνθρώπου στὴν κατάσταση τοῦ πνευματικοῦ ὄντος, τότε
ἔπρεπε οἱ ἀμαρτωλοὶ νὰ ζοῦν καὶ οἱ δίκαιοι νὰ πεθαίνουν. **Γ**ιατί

αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ ἐλογίζετο κατάρρα καὶ ὄχι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆ ζωῆ»⁴.

Ὅπως, πολὺ εὐστοχα τονίζει ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος:

«Ἄν πάρουμε σὰν βάση, πῶς ἡ σύνδεση τῆς ψυχῆς μὲ τὸ σῶμα ἀξιολογεῖται ἀρνητικά, πρέπει νὰ ἀπορρίψουμε ὀλόκληρο τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ»⁵.

Εἶναι πασιφανές, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ θεωρία εἶναι ἐπανάληψη τοῦ «εὐαγγελίου τοῦ ὄφους», ὅπου σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Διαβόλου, οἱ πρωτόπλαστοι θὰ ἦσαν «ὡς θεοὶ» (Γέν. β' 5), μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς τὸν Θεό.

Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ σκληρὴ ἀθεΐα, γιὰτὶ κηρύττει τὴν αὐτοσωτηρία.

• Ἀναπόφευκτη συνέπεια ὅλης αὐτῆς τῆς ἀντιχριστιανικῆς δοξασίας εἶναι ἡ ἀπόρριψη καὶ κατάργηση τῆς σωτηρίας Μετανοίας. Ὁ ληστής ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, μὲ τὸ «Μνήσθητί μου» καὶ ὁ τελῶνης μὲ τὸ «ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ», ἐκέρδισαν ὡς δῶρο σὲ μιὰ καὶ μόνη στιγμή μετανοίας, τὴν αἰώνια μακαριότητα.

Ὁ «μετενσαρκωμένος» εἶναι καταδικασμένος σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ «ζωῶν» μόνος του –χωρὶς Θεό, ὥστε νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ τὸν συγχωρήσει– νὰ ἀναζητεῖ μιὰ ἀπέλπιδη λύση στὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεώς του, μὲ μόνη τὴ δική του προσπάθεια, μὲ μιὰ σειρὰ ἀνώφελων τεχνικῶν.

Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν δοξασία αὐτὴ, ὁ Χριστιανισμὸς πιστεύει στὴν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου, πρόδρομος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Γιὰ τὸν Χριστιανό, τὸν θάνατο ἀκολουθεῖ ἡ δικαία Κρίση τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ αἰώνια ζωὴ στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἡ ἐκμηδένιση. **Γι'** αὐτὸ

• «Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐπιδιώκει τὴν “ἀπελευθέρωση” ἀπὸ τῆ ζωῆ μέσα στὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, πὸν ταυτίζεται μὲ τὴ σωτηρία μας, δὲν ἀποκτᾶται, μὲ ἀνθρώπινες προσπάθειες, ἀλλὰ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ»⁶.

4. π. Αντ. Ἀλεβιζοπούλου, μνη. ἔργ. σελ. 114.

5. π. Αντ. Ἀλεβιζοπούλου, μνη. ἔργ. σελ. 62.

6. π. Αντ. Ἀλεβιζοπούλου, μνη. ἔργ. σελ. 67.

● **Ἡ** ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα κάθε ἀνθρώπου μαζί ἀποτελοῦν ἓνα πρόσωπο καὶ εἶναι ἀνεπανάληπτα, δὲν δανερίζονται. **Καὶ** τὰ δύο εἶναι κτιστά, ὅμως ἡ ψυχὴ ἔχει μὲν ἀρχή, ἀλλὰ δὲν ἔχει τέλος. **Ὡς** πνευματικὸ στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο «ἐνεφύσησεν» ἐντὸς του ὁ Δημιουργός, ζεῖ αἰώνια.

Γι' αὐτό, **μετενσάρκωση καὶ ἀνάσταση εἶναι ἄκρως ἀντίθετα δόγματα** καί, κατὰ συνέπεια, εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὸν Χριστιανὸ νὰ ἀποδέχεται καὶ τὴν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης.

«**Μὲ τὴν πίστη στὴν μία ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ὅπως τὴν διδάσκει ἡ Ἐκκλησία, διασώζεται ἡ μοναδικότητα, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ὑπευθυνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου**»⁷.

Μὲ τὴν μετενσάρκωση χάνεται ἡ μοναδικότητα, ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἠθικὴ ἀξία τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα καὶ τῶν πράξεων τοῦ Χριστιανοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του μᾶς διαβεβαιώνει, ὅτι «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ ταῦτα κρίσις» (ἡ' 27). **Καὶ** ἀσφαλῶς, ἐφ' ὅσον «ἅπαξ» ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος «ἅπαξ» καὶ γεννιέται.

Ἡ κακοδιδασκαλία τῆς μετενσάρκωσης, πλὴν τῆς καταδίκης της ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ὁμολογία τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως» καὶ τὶς ἀναρίθμητες Πατερικὲς ἀπορριψίεις της, ἔχει καταδικαστεῖ καὶ ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ 1357 μ.Χ. στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία παράλληλα μὲ τὴν περὶ θεῶν ἐνεργειῶν θεολογία της, κατεδίκασε καὶ τὴν δοξασία τῆς μετενσάρκωσης⁸.

● **Ὁ** Χριστὸς σαρκώθηκε γιὰ νὰ μεταμορφώσει τὸν ἄνθρωπο σὲ «καινὴ κτίση». **Προσλαμβάνοντας τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ἐδόξασε καὶ τὴν «ἀνέλαβε»** στοὺς οὐρανοὺς καὶ ὑπεσχέθη στοὺς μαθητὲς Του, ὅτι «**πορεύομαι γιὰ νὰ ἐτοιμάσω γιὰ σᾶς τόπο... ὥστε ὅπου εἶμαι ἐγὼ νὰ εἴσθε κι ἐσεῖς**» (Ἰωάν. ιδ' 3-4), γιὰ νὰ ζοῦν αἰωνίως μαζί Του.

Ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Γραφή καταγράφει τὴν ἱστορία τῆς ἀπο-

7. Ἀρχ. Αὐγ. Μύρου, Ὅχι μετενσάρκωση, ἀλλὰ ἀνάσταση, περιοδ. «Λειμωνάριον», τ. 20, σελ. 3.

8. Ἀρχ. Ἱεροθ. Βλάχου, Τὸ ἀνεπανάληπτο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἐφημ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια, 1.10.1990, σελ. 6.

λυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ θανάτου. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς διεβεβαίωσε ὅτι «ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσιν καὶ περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰωάν. ι' 10).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐχεται στοὺς Θεσσαλονικεῖς «Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιάσαι ὑμᾶς ὀλοτελεῖς καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖη» (Α' Θεσσ. ε' 23).

Κάθεισχυρισμός, λοιπόν, ὅτι τὸ τέλος τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης εἶναι τὸ μηδὲν τοῦ Νιρβάνα ἢ ἡ συγχώνευση μὲ τὸ ἀπρόσωπο «Ἔνα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἀποδεικνύεται ὡς ἀντιχριστιανικὴ καὶ σατανικὴ παγίδα.

* * *

Κλείνουμε μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος, συνδυάζοντας τὴν χριστιανικὴ πίστη μὲ τὴν σοφὴ λογικὴ, ἀνατρέπει τὴν δοξασίᾳ τῆς μετενσάρκωσης καὶ κηρύττει τὴν ἀνάσταση:

• «**Εἰ** δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν, εὕρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρε τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἶπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαίᾳ ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν, ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλοντο, εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἡλπικότες ἐσμέν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν. **Νυνὶ** δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ιε' 12-20).

(Τέλος)

-
- **Σημ.** Συνιστοῦμε γιὰ περαιτέρω πληροφόρηση τὰ βιβλία:
 - **π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου**, Μετενσάρκωση ἢ ἀνάσταση; (Ορθόδοξη θεώρηση τοῦ κακοῦ), ἔκδ. Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα, 1992).
 - **Εὐαγγέλου Καρακοβούνη**, Μετενσάρκωση, ἡ μεγάλη πλάνη, Ἀσυμβίβαστη μὲ τὸ Χριστιανισμό, ἔκδ. «Ἀποστολικῆς Διακονίας», Ἀθήνα 1996.